హర్రర్ కథ

భయమా నీకో నమస్కారం

ప్రవీణ్ చక్రవర్తి

అది ఆరో నెల. ఆరో తారీఖు. అర్ధరాత్రికి అతి చేరువలో వుంది.

అప్పుడు దాదాపు అర్ధ ప్రపంచం మైమరచి 'నిద్ర' అనే మత్తులో మునిగివుంది. మరో అర్ధ ప్రపంచం రానున్న పన్నెండు గంటల్లో ఈ స్థితికి వచ్చే ప్రయత్నంలో వుంది.

టౌన్ లిమిట్స్‌ను దాటి వుంది కాబోలు. అందుకే ఆ ప్రాంతంలో అక్కడక్కడ వున్న ఏ స్ట్రీట్ లైట్ కూడా తమ విధులను నిర్వర్తించడం లేదు. కొన్ని లైట్లు ఆదమరిచి నిద్రపోతుంటే, మరికొన్ని ఎప్పుడు కోమాలోకి వెళ్ళాయో అంతుపట్టడం లేదు.

వచ్చే ఎన్నికలలోనైనా మరో జన్మను చూడమా? అంటు న్నాయి రోడ్డు కటువైపు, ఇటువైపు మంత్రిగారిచే ప్రారంభోత్సవం చేయించుకున్న వనమహోత్సవపు చెట్లు.

అందులో ఏకాకి జీవితాన్ని గడుపుతున్న ఒకే ఒక ఇల్లు.

ఆ ఇంటినే అనుకొనివున్నట్టు కనిపిస్తుంది ఓ వేప చెట్టు. సరిగ్గా ఆ వేప చెట్టు కొమ్మ ఆ ఇంటి కప్పని ఆనుకుని వుంది.

అంత చీకటిలో కూడా ఏదో దృశ్యం కనిపిస్తుం దక్కడ. చీకటి దట్టంగా వున్నప్పటికి ఆ దృశ్యంలో వున్న ఆ ఆకారం స్పష్టంగా కనపడడం చిత్రంగా వుంది.

ఆ ఆకారం ఎలా వుందంటే రెండు చేతులూ, రెండు కాళ్ళూ వేరు వేరుగా ఎవరో లాగి శిలువకు కట్టేశారని అనిపిస్తుంటుంది. అయితే ఉలుకూ పలుకూ లేదు.

అదేమో ఆరోజు కంటికి కనిపించే అస్తబిస్తు నక్షత్రాలు కూడా చీకటికి జడిసి మబ్బుఛాయన దాక్కున్నాయి.

కాలంతోపాటు పరిగెత్తలేక నిర్మాణం మధ్యలోనే నిలిచిపోయిన ఆ నివాసం నిర్మానుష్యంగా వుంది.

దీనికి సమీపంలోనే నల్లచెరువు, చిట్టడివి.

చిట్టడివికి ఆనుకొని మృత్యుశైతల్యం ఆవరించిన శ్మశానం.

ఉన్నట్టుండి వేపచెట్టుపై వు[illegible]ఆకారం ఏవో కదలికలు చేస్తోంది. ఈదురుగాలి వీచే తీరు చూస్తుంటే ఏవో భయానక రాగాలు గుర్తుకొస్తున్నాయి.

అధిక పీడనంతో వీస్తుందేమో గాలి తలుపు సందు ల్లోంచి సైతం జొరబడుతోంది. గదిలో ఓ మూలగా అజానుబాహుడైన ఆంజనేయస్వామిని ఓ ఫ్రేములో అద్దంక్రింద బంధించి వుంచారు.

అంతవరకు తనదే పై చేయి అనుకుంట్ను ఆ చిన్న వెలుగును చీకటి హస్తగతం చేసుకుంది.

ఇంతకు ముందెన్నడూ ఇటువంటి వాతావరణం

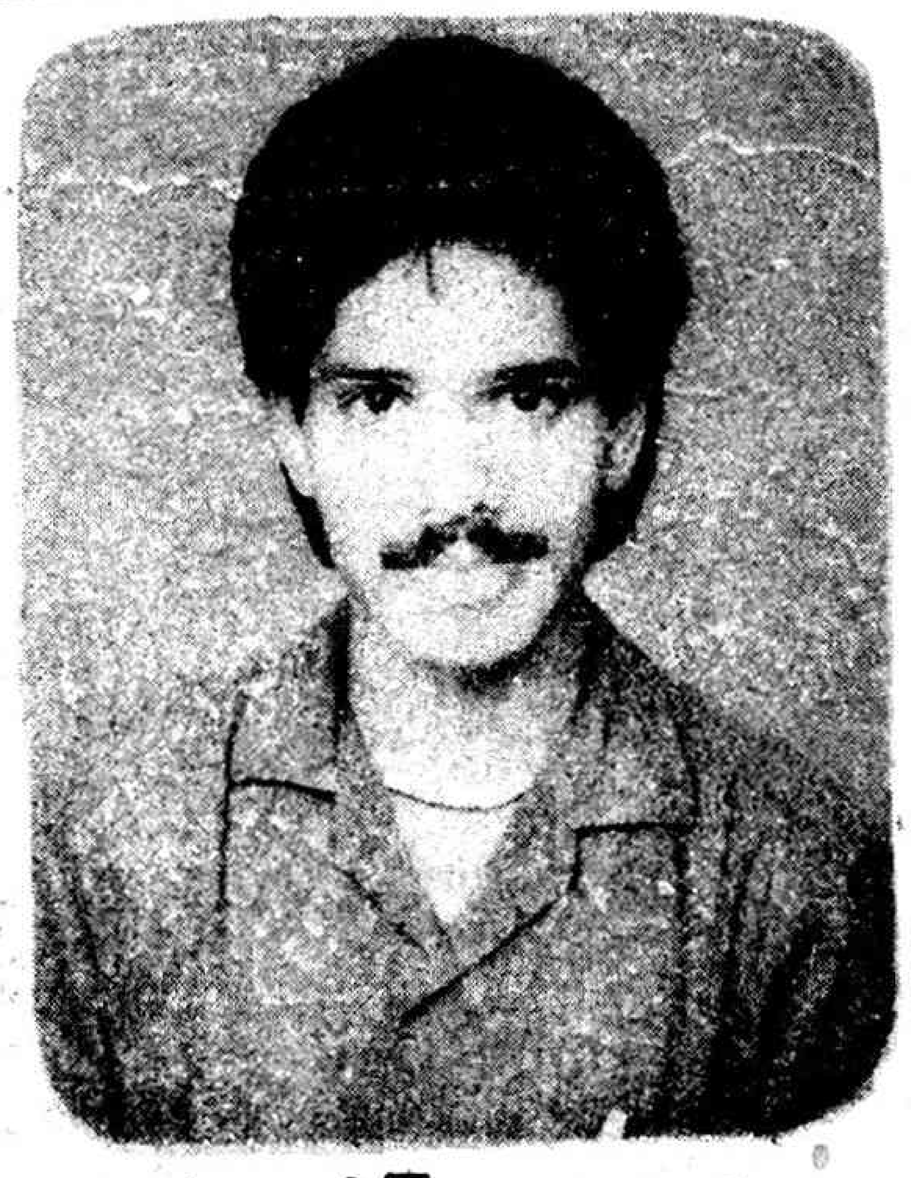

ప్రవీణ్ చక్రవర్తి

అలముకోలేదు ఆ ఇంట్లో.

ఏడ్చీ ఏడ్చీ కళ్ళూ, ముక్కూ, నోరూ ఏకం చేసుకున్న మూడేళ్ళ బిడ్డ మందంగా గురకతీస్తూ తల్లి ఒళ్ళో దాక్కొని వున్నాడు.

అంతవరకు తిరిగిన అక్కడి ఫేను కూడా ఆగి పోయింది.

అంతవరకు ఏ మూల ఏం వుందో స్పష్టంగా కాకపోయినా కొంచెంగా అయినా తెలిసేది. కాని ఇప్పుడు ఏ మూల చూసినా చీకటే. అంతా చిక్కటి చీకటి.

బయట వాతావరణంలో గాలి మరీ ఉధృత స్థాయికి చేరుకుంది.

మేఘాలు కూడా దట్టంగా అలుముకున్నాయి.

వేపచెట్టు కొమ్మమీద ఆ రూపంలో ఎడమ చేయి మాత్రం గది తలుపువైపు ఏదో సంకేతాన్ని పంపు తున్నట్టు వూగుతోంది.

తలుపు సందులోంచి జొరపడుతున్న గాలి కందిరీగల రొదలా ఝుమ్మని వీస్తోంది. మరోప్రక్క దోమలు తమదే రాజ్యమన్నట్టు పాపం ఆ పసికందుపై, ఆ తల్లిపై దాడి చేస్తున్నాయి.

దోమలు నిద్రాభంగం చేశాయన్నట్లు కదులు తున్నాడా బిడ్డ.

ఆ క్షణాన నిజానికి ఆమె నిద్రలో మునిగివుంది.

కాని బిడ్డ పడే అవస్థను నిద్రలోంచే గ్రహించింది. ఆమే పల్లవి.

సృష్టిలో దేన్నైనా నిర్వచించవచ్చు కాని- తల్లికి నిర్వ చనం చెప్పడం అంత సులభం కాదు.

నిద్రలోనే పల్లవి 'బాబు నవీన్' అంటూ గుండెలకు అన్చుకొంది.

సృష్టిలో తనే ప్రాణం పోసి ప్రసాదించుకున్న ప్రతి రూపాన్ని అనుక్షణం అపురూపంగా చూసుకుంటుంది తల్లి. మాతృత్వం అంటే ఇదేనేమో!

* * *

ఎప్పుడైతే వేపచెట్టుమీది ఆకారం కాళ్ళు కదిలాయో అప్పుడు గదిలోని పల్లవి కాళ్ళు వున్నట్టుండి తిమ్మిరి ఎక్కినట్లయాయి. క్రమేపీ పల్లవి పాదాల్లో స్పర్శజ్ఞానం పోయింది.

పెనుగాలి ప్రభావం వల్ల కాబోలు తలుపులు వాటంతటే అవే తెరుచుకున్నాయి. చెట్టుమీది రూపంలో ఇప్పుడు తల మాత్రం ఆడుతోంది.

తలుపులు పూర్తిగా తెరుచుకున్నప్పుడు వీస్తున్న గాలిలో మార్పొచ్చింది. గాలి దిశలో కూడా తేడా వస్తూ వుంది.

ఇప్పుడు గదిలో చేరిన గాలంతా తెరుచుకున్న తలుపుల్లోంచి బయటకు పోతోంది.

వేపచెట్టుమీద వున్న ఆకారం 'ఫేన్ కంట్రోలర్'లా పనిచేస్తోందనిపిస్తోంది. ఎందుకంటే జోరుగా వీస్తున్న గాలి దిశను సైతం మరల్చగలిగింది.

ఆ రూపంలో ఏమాత్రం కదలిక ప్రారంభమైనా ఈదురుగాలి దిశలో మార్పులొస్తున్నాయి.

పురాతనమైన ఆ చెట్టు ప్రతి కొమ్మ ఓ లయతో వూగుతుంటే ఆ చెట్టుకున్న ఆకులన్నీ ఆ లయకు తగ్గట్టుగా ఆడుతున్నాయి.

నిజానికి పల్లవిది ఎంతో సున్నితమైన మనస్సు.

కాని పల్లవి ప్రవర్తిస్తున్న తీరు ఆమె మనస్తత్వానికే విరుద్ధంగా వుంది.

గారాల ముద్దు నవీన్‌పై ఈగ వాలినా సహించని పల్లవి నేడు తన కళ్ళ ముందు ఎన్నో దోమలు చీకటిని, ఆగిపోయిన ఆ ఫేనుని ఆసరాగా తీసుకుని ఆ లేత హృదయాన్ని పీల్చుకు తినేస్తుంటే అలా వికారంగా చూస్తుందేమిటి?

పల్లవిలో ఈ విచిత్ర పరిస్థితికి కారణం ఏమిటి?

పకడ్బందీగా గడియ వేసిన తలుపులు వాటంతట అవే ఎవరూ తెరవకుండానే ఎలా తెరుచుకున్నాయి?

ఇంటి కప్పని ఆనుకునివున్న కొమ్మమీది ఆ ఆకారం ఉలుకూ పలుకూ లేకుండానే ఏమైనా సంకేతాలు నిజంగా పంపుతోందా?

ఏది ఏమైనా చీకటిలో ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం

స్పృహ

నిన్న నువ్వే-
జువ్వి చెట్టు వెన్నెల నీడల్లో
జవరాలి నవ్వుల పువ్వుల కోసం
రంగు రంగుల
వలల్ని విసురుతూ
వంగి వంగి తిరిగావ్!
మరి నేడు,
వాస్తవం విసిరిన
అగ్గిరాయి
నీ ఆలోచనల
పదునురాయికి తగిలి
కళ్ళు బైర్లు కమ్మిన
చిమ్మ చీకట్లలో
నిజాల నిప్పురవ్వల్ని
చిమ్ముకుంటూ
చమట చుక్కను
అగ్నిపుష్పంగా
ఆరాధిస్తూ...
నిటారుగా
లైట్‌హౌస్‌లా
నేడు నువ్వే!!

—రామినాయుడు

మాత్రం దొరకలేదు.

* * *

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ పల్లవి గడప దాటింది సమాధానం కోసం అన్నట్టు.

నవీన్‌కు తోడుగా మిగిలిన పాత గోడ గడియారం పన్నెండుసార్లు ఒకే రకమైన శబ్దం చేస్తూ, తన గొంతు నొక్కే శక్తి దేనికీ లేదని ఛాలెంజ్ చేస్తూ గంటలు కొట్టింది.

పల్లవి ఎప్పుడైతే ద్వారబంధం దాటిందో పొలిమేరల నుంచి వినిపించింది ఏదో పిలుపు.

పల్లవి ఇప్పుడు వేప చెట్టు క్రిందకు వచ్చి సరాసరి ఆ ఆకారం కాళ్ళ క్రింద వుంది.

చెట్టుమీది ఆ ఆకారం తన విధులను సక్రమంగా పూర్తి చేసిందనేమో కదలికలను కంట్రోల్ చేసుకుంది. కదలికలన్నీ మాయమయినట్టున్నాయి.

ఇప్పుడు పల్లవిలో వేగం, ఉద్వేగం పెరిగాయి. సుమారు ఓ ఫర్లాంగు దూరం పోయిన పల్లవి వున్నట్టుండి చిట్టడివి వైపుకు వెళ్ళింది.

పల్లవి అంత దూరాన్ని అతి తక్కువ వ్యవధిలో చేరుకుంది. అక్కడి ప్రదేశమంతా రూపుకట్టిన విషాదంతో నిర్మానుష్యంగా శిథిల స్మృతిలో వుంది. దాదాపు ఆ ప్రాంతమంతా కటిక చీకటితో మునిగి వుంది.

ఇంకా కొంచెం దూరంలో మాత్రం ఓ పెద్ద మర్రి చెట్టు కనిపిస్తోంది. అంత పెద్ద మర్రి చెట్టుని పల్లవి ఎప్పుడూ చూడలేదేమో!

మళ్ళీ ప్రారంభమైంది పెనుగాలి ఉధృతంగా. పల్లవిలో వేగం మరీ పెరిగింది. గమ్యం అతి దగ్గర్లో వుందని కాబోలు. మర్రిచెట్టు వూడలు అనేక ఆకారాలుగా వూగుతున్నాయి.

ఎప్పుడైతే పల్లవి మర్రిచెట్టు క్రింద కొచ్చిందో — హఠాత్తుగా ఈదురుగాలి ఎక్కడికక్కడే ఆగిపోయింది.

అంతే. అంతవరకు ఏదో మత్తులో నడిచివచ్చిన పల్లవి ఒక్కసారి మామూలు లోకంలోకి వచ్చింది.

తన చుట్టూ వున్న ఆ వాతావరణాన్ని చూసి భయంతో నిశ్చేష్టురాలైంది. పల్లవిలో ఆయాసం పెరుగుతోంది. ఎందుకో అంతరాత్మ హెచ్చరిస్తోంది కూడాను.

మంచంమీద వెల్లకిల్లా పడుకుని వున్న నవీన్ స్పష్టంగాకనిపిస్తున్నాడు పల్లవికి. అంతే అంతఆయాసం, భయంలోనూ నవీన్‌ను ఎలా చేరుకోవాలనే ధ్యాస తప్ప — మరేం తోచడం లేదు. నవీన్ ఆలోచనే తన మెదడును తినేస్తోంది.

గుండెల్లో దడ విపరీతంగా చోటుచేసుకుంటోంది. ఒళ్ళు వున్నట్టుండి చల్లబడుతూ వుంది. నాలుక పిడచ కట్టుకుపోతోంది.

అంతవరకూ తన శరీరం అదుపు తప్పిందని తను తెలుసుకునే సరికి — తను ఎంత భయానక పరిస్థితిలో వుందో అర్థం అయిందామెకు.

పల్లవి సుకుమారమైన పాదాలలో ముళ్ళూ, రాళ్ళూ మేకుల్లా దిగిపోయాయి. దూరంగా ఎవరో ఏడుస్తున్నట్టు వుంది. ఔను — మళ్ళీ అదే ఆర్తనాదం. పల్లవి చెవులు ఆ శబ్దానికి ప్రకంపిస్తున్నాయి. అంతవరకు తల వంచుకునివున్న పల్లవి హఠాత్తుగా ఆకాశంలోకి చూసింది. అంతే ఆకాశం వున్నట్టుండి కట్టెలుగా క్రింద కొస్తున్నాయి. మరుక్షణం పల్లవి ఒంట్లో నీరంతా నవరంధ్రాల నుంచి వెలుపలకు వచ్చేసింది. దానికితోడు చెమట తనను ఓ మంచు శిలలా తయారుచేసింది.

** ** **

అక్కడ చెట్టుమీద ఆ ఆకారంలో ఎడమ చేయి మాత్రం పైకి లేచింది. చెట్టు మీదుగా వీస్తున్న గాలి యథావిధిగానే తలుపు సందుల్లోంచి వీచింది. నవీన్ గాలి తాకిడికి కాబోలు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఇదంతా స్పష్టంగాకనిపిస్తోంది. శ్మశానంలో ఇరుక్కుపోయిన పల్లవి అనుకోకుండా మరల ఆకాశాన్ని చూసింది. చెప్పరాని విహ్వలత ఎక్కువవుతోంది. భయం పెరిగింది. బలంగా కళ్ళు మూసుకుంది.

అయినా ఏదో కనిపిస్తోంది.

వెంటనే ఎటూ చూడకుండా ముఖాన్ని చేతుల్లో దాచుకుంది. ఇప్పుడు ఏది కనిపించకపోయినా ఏదో వినిపిస్తోంది...

అదేదో ఆర్తనాదం!

అంతలో తన మీద ఎవరో చేయి వేశారు. అంతే హడలిపోయిన పల్లవి గొంతు చించుకుని అరవబోయింది.

"ఏ... ఏ... ఏ... ఏవ్‌వ్... ఏవ్వ... ఏవం..." తడారిన గొంతులోంచి ఏ మాటా బటయకు రావడం లేదు. ఎంత గట్టిగా ఏడుస్తున్నా తన ఏడుపు తనకే వినపడ్డంలేదు. కృంగి కృశించిపోతున్న పల్లవికి శ్మశానంలో ఆ భయం..నీడ మీదకు చూస్తున్నట్లుంది.

ఏది ఏమయినా ఒంట్లో శక్తినంతా కూడదీసుకుని గట్టిగా అరవడానికి ప్రయత్నిస్తోందామె.

మెల్ల మెల్లగా తన మాటలు తనకే వినిపిస్తున్నాయి. న్... నన్... న్న... న్న... న్నవ్... న్నవ్వ... న్నవి... నవీన్... అనగానే దిక్కులన్నీ ప్రతిధ్వనిస్తు న్నాయి. అంతవరకు తదేకంగా ఏ చలనం లేకుండా కొమ్మన నిలిచిన నల్లకాకి "ఉఫ్"మంటూ ఎగిరి పోయింది.

పడగ విప్పి అంతసేపు కూర్చుని వున్న నల్లని త్రాచు చడీచప్పుడూ లేకుండా మర్రిచెట్టు పొదలోకి జారిపోయింది. ఆకాశంపై శవాలన్నీ అలా అలా మళ్ళీ చిలిక్తైన ఆకాశంలోకి వెనక్కి వెళ్ళిపోతున్నాయి.

గడ్డ కట్టిపోయినా తనగొంతు మెల మెల్లగా వినిపిస్తోంది! కోల్పోయిన ఉష్ణోగతను శరీరం తిరిగి పుంజుకుంటోంది.

ముఖం మీద నుండి జారిన జలబిందువులే పల్లవి గొంతు నుండి కొన్ని మాటలను పెగలనిచ్చాయి. పెగుల్చుకున్న గొంతులోంచి మళ్ళీ ఏదో వినిపిస్తోంది. ఈసారి స్పష్టంగా అరవగలుగుతోంది.

నవీన్... నవీన్... నవీన్... నవీన్... నవీన్...
నవీన్... నవీన్... నవీన్... నవీన్... నవీన్...

ఉలిక్కిపడి లేచేసరికి గదిలో వున్న సన్నని వెలుగులో తన ప్రక్కనే ప్రశాంతమైన నిద్రలో వున్నాడు నవీన్.

నవీన్ ముఖం హాయిగా నిద్రా సుఖాన్ని వెదజల్లుతోంది.

తను కంటున్న కల నుంచి తేరుకున్న పల్లవికి వాస్తవం కనిపించేసరికి కళ్ళు పూర్తిగా మంచు ముక్కలైపోయాయి.

తన నిస్సహాయతకు తనే సానుభూతి చూపించుకుంది పల్లవి. నవీన్‌ను ఒక్కసారి వాటేసుకుంది.

మంద్రంగా గురకతీస్తున్న నవీన్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. అయితే పల్లవి తాకిడికి ఇటునుంచి అటు తిరిగి, ఇటు తిరిగి నిద్రలోకి జారాడు.

మూర్తిలేని తొలిరోజు ఇంత భయానకంగా గడుస్తుందని ఊహించలేదు పల్లవి. మూర్తి వుండి వుంటే పెందరాళె నిద్రపోయే నవీన్ ఆ రోజు ఎంతకీ నిద్రపోకపోయేటప్పటికి నిద్రపుచ్చడంకోసం చెప్పిన బూచాడి కథ తననే భయపెట్టడం తలుచుకుని సిగ్గుగా 'భయమా నీకో నమస్కారం' అంటూ అటు తిరిగి నవీన్‌పై చేయి వేసి పడుకుంది.

గదిలో వున్న జీరో వోల్టుల బల్బు, రెక్కల ఫేను మామూలుగానే తిరుగుతున్నాయి. ప్రాచీన గడియారం తన విధిని సక్రమంగా నిర్వహించుకుంటూ ఈసారి ఒకే గంట కొట్టింది.

ఇంటి కప్పుమీద గడ్డితో చేసిన పాత దిష్టి బొమ్మను తెల్లారిన వెంటనే ఎలాగైనా తీయించివేయాలని అనుకుంటూ నిద్రలోకి జారింది పల్లవి.

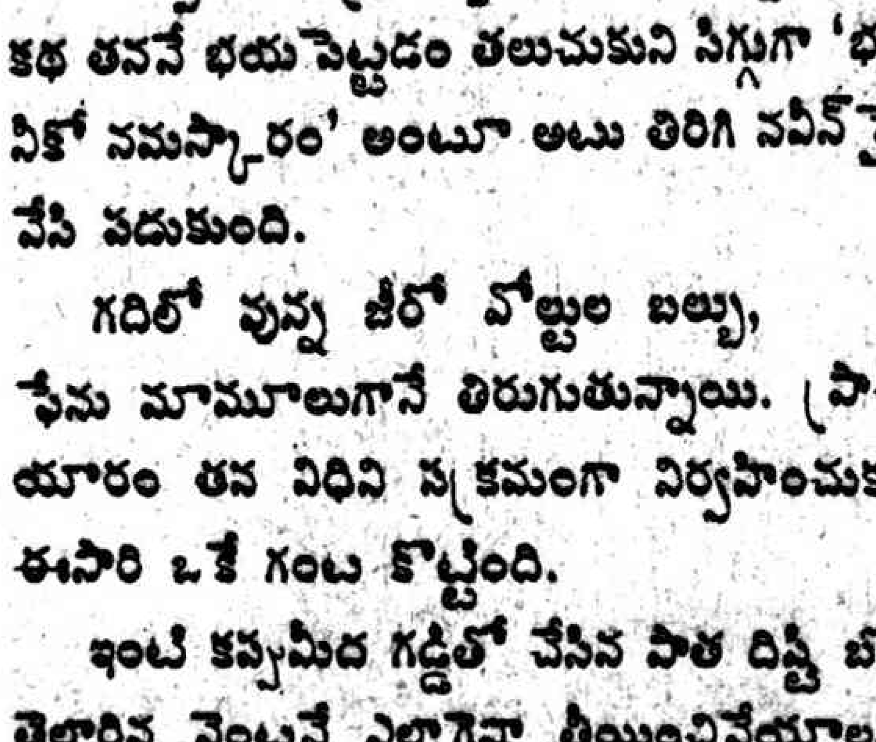

మిస్టరీ

రాజధానీ నగరాలలో
రాజభోగ విందులు
కరవు గూర్చి పేపర్లలో
కల్లబొల్లి కబుర్లు
తలపు లేని తలలు లేని
జడభారత నేతలు
తరతరాల పేదవాడి
తల్లి కడుపుకోతలు
ఉన్నవాడి ఉత్తేజం
లేనివాడి నిస్తేజం
ఇదే గదా హిస్టరీ
ఈ దేశపు మిస్టరీ !

—సత్రం మల్లేశ్వరరావు